

Per on es va a Moscou?

Les protagonistes de *Les tres germanes* es desviuen per traslladar-se al seu Moscou de la infància. És una fugida falsa, similar a la que proposa Llätzer Garcia a *Sota la ciutat*. Maeterlinck, sense voler concretar tant en la trama, situa uns personatges a *Interior* que dubten a trencar un aire d'harmonia familiar per donar una mala notícia. Però potser aquest escalf familiar estava construït sobre una hipocresia? La màgia, finalment, revela que tot és fruit del cervell. *Brain* demostra que és possible que els espectadors es facin ells sols els jocs de mans. El mag, aparentment, només té intuïcions. No el preocupa on és Moscou però sí no perdre els 6.000 euros que ha tancat en una caixa de fusta!

Il·lusions frustrades. Un instant de 'Sota la ciutat' que fa estada a l'Espai Lliure aquests dies.
ALBA LAJARÍN

'Les tres germanes (Deconstructing Txèkhov)'

● Ambels personatges de *Les tres germanes* només es pot resseguir les il·lusions i els fracassos que Txèkhov va deixar estampats en els seus personatges d'un poble de províncies. Aquell "anem a Moscou!" passa de ser un somni a una maledicció. El destí sempre lliga els dissortats protagonistes. La felicitat sembla renyida amb el present, on només hi cap una certa nostàlgia, que acaba sent un record agre. Sanchis Sinisterra simplifica i experimenta amb unes repeticions de text i de moviment escènic que, tot i que podria semblar reiteratiu, en realitat, aporta profunditat, raons per a un desencís més profund. El desig blanc domina Irina (Patrícia Mendoza), mentre que Maixa (Mireia Trias) salta d'una vida desenganyada a una guspira d'il·lusió. Olga (Marta Domingo) és la dona que sap que tot és fantasia i que no hi ha espai per als somnis en la seva vida de dona soltera i adulta. És un treball preciós, directe, amb moments de densa poesia, que ensenya com (durant poc més d'un any) les noies saben que mai més somniaran amb l'amor, ni amb la relació intel·lectual mínimament cultivada. Desesperant cant que es fa preciós en el plor silent de les actrius. .

'Brain'

● El darrer muntatge de Hausson té l'encert de la simplicitat. És una màgia amb aire de fusta, perquè tot és palpable, accessible, sense pràcticament ginyns tecnològics. La seva manipulació de les cartes segueix

LES TRES GERMANES (DECONSTRUCTING TXÈKHOV)

José Sanchis Sinisterra

Direcció: Raimon Molins

Lloc i dia: Sala Atrium, dimarts, 22 de març, fins avui, 17 d'abril

BRAIN

Hausson

Direcció: Hausson

Lloc i dia: Sala Leopoldo Frégoli de la Seca, dimecres 6 d'abril, fins al 24 d'aquest mes.

INTERIOR

Maurice Maeterlinck

Direcció: Hermann Bonnín

Lloc i dia: Espai Brossa de la Seca (dimarts 5) fins al 8 de maig

SOTA LA CIUTAT

Cia. Arcàdia

Autoria i direcció: Llätzer Garcia

Lloc i dia: Espai Lliure (dimecres, 13 d'abril) fins a l'1 de maig.

sent màgica, increïble, segurament el millor de l'espectacle. Res és ampul·lós ni pretensions, els números surten "per intuïció" com si fos el més natural del món.

'Interior'

● Maeterlinck amb *Interior* trenca amb la narrativitat i aboca l'espectador a un abisme sense fons. Bonnín aprofundeix en el vertigen del silenci, procura que siguin unes pauses denses, carregades de força per la càrrega expressiva dels personatges (que

no es mouen, parlen poc, són curiosos en dir i anunciar gaire res a la família i també entre els que han de convenir a donar una mala notícia). Ibsen va escriure més tard una peça que, més enllà del seu drama social deixava el personatge sol: *Quan despertem d'entre els morts*.

El mestre de les pauses en escena, amb el permís de Samuel Beckett, és Harold Pinter. Ell aconseguirà transformar l'angúnia de la buidor en la clau d'un *thriller* que explica les actituds dels personatges a partir del que es callen. Aquest Maeterlinck cal celebrar-lo com a necessària revisió del passat però deixa massa sol l'espectador.

'Sota la ciutat'

● Llätzer Garcia construeix una peça que sap trenar molt bé la rèplica brillantment divertida amb el tedi de la majoria dels personatges. Denuncia la necessitat que ens imposa la societat de ser extraordinaris. I ho prova de fer amb uns personatges ben normals, somniadors, que s'autoenganyen, aduladors en desmesura, o ressentits per tot allò que no els han reconegut. La peça va entrant i sortint de les vides dels cinc protagonistes, sempre amb el teatre de teló de fons. L'art sovint es construeix a partir de les runes de la generació anterior. La peça, vista en la prèvia de l'estrena, ha de guanyar tensió en les pauses per persuadir més l'espectador. Té una certa contradicció voler agradar quan es vol rebutjar la glòria. Però respiren petites veritats i grans mentides. Godot o Moscou és un abstracte ingovernable. *